Súd:	Mestský súd Košice
Spisová značka:	13C/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7124203593
Dátum vydania rozhodnutia:	11. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Blažena Szpyrcová
ECLI:	ECLI:SK:MSKE:2025:7124203593.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Blaženou Szpyrcovou v právnom spore žalobcu: A. B. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XX, D. E. XX, F., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr.. G. G. H., so sídlom Nerudova 14, Košice, IČO: 50 001 949 proti žalovanému: Slovenská republika v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, adresa na doručovanie: Okresná prokuratúra Košice II, Štúrova 5, Košice v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1 000 EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. V časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy priznáva žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

IV. V časti o zaplatenie náhrady škody a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky priznáva žalovanému právo na náhradu trov konania proti žalobcovi vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca vo svojej žalobe žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 35 000 EUR titulom náhrady nemajetkovej ujmy, zaplatiť mu náhradu škody vo výške 1 141,56 EUR s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 141,56 EUR od 19.01.2024 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 185,78 EUR. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že uznesením povereného príslušníka OR PZ Košice, OO PZ Košice – Juh, odboru poriadkovej polície pod číslom I.:J./B. bolo dňa 18.04.2018 žalobcovi vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorej okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice II uznesením zo dňa 15.08.2019 vyhovela a napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia zrušila, pričom poverenému príslušníkovi Policajného zboru uložila povinnosť vo veci znovu konať. Uznesením povereného príslušníka OR PZ Košice, OO PZ Košice - Juh odboru poriadkovej polície pod číslom I.:J./B. bolo dňa 26.06.2019 žalobcovi opäť vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice II uznesením zo dňa 15.08.2019 ako nedôvodnú zamietla.

3. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že dňa 26.08.2019 podal návrh na zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia I.:J./B. K. právoplatného uznesenia o zamietnutí sťažnosti XXX XX/XX/XXXX-XX na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, o ktorej generálny prokurátor SR v zastúpení príslušného prokurátora rozhodol, tak že ho vyhodnotil ako nedôvodný. Žalobca podal dňa 27.07.2020 žiadosť o preskúmanie postupu policajta, v ktorom predovšetkým žiadal preskúmať postup získavania výpovedí príslušníkov L. K. I. (ktorí prišli ako prví po tom, čo žalobca 3 krát volal na linku 158), ktorých prvotné výpovede sa diametrálne líšia a boli pravdepodobne vykonané bez nich, ďalej na vykonávanie počas najhoršej pandemickej situácie a vykonať výsluch poškodeného, ktorý pri svojej výpovedi za účasti obhajcu žiadal trestné stíhanie zastaviť pri preštudovaní spisu, že žiadal nahradiť škodu podľa znaleckého posudku, príslušná prokurátorka však žiadne pochybenia policajta pri preskúmaní zo dňa 17.08.2020, ktoré bolo obhajcovi doručené 20.08.2020 nezistila, preto žalobca podal dňa 20.08.2020 žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom konaní v súlade s príkazom generálneho prokurátora SR číslo XX/XXXX, v ktorom žiadal preskúmať zákonnosť v predmetnom konaní a zároveň prijatie opatrenia podľa článku 6 ods. 4 uvedeného príkazu. O tejto žiadosti rozhodnuté nebolo a žalobcovi bolo následne dňa 24.08.2020 doručené upovedomenie o podaní obžaloby. Žalobca preto dňa 25.08.2020 podal na súd vyjadrenie k podanej žalobe, kde poukazoval na to, že nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o preskúmania zákonnosti v predsúdnom konaní a preto žiadal, aby súd obžalobu po preskúmaní odmietol a vrátil vec prokurátorovi, aby bolo o žiadosti o preskúmanie v súlade s príkazom generálneho prokurátora SR rozhodnuté.

4. Zároveň žalobca podal ústavnú sťažnosť, ktorou žiadal, aby Ústavný súd rozhodol, že jeho ústavné právo podľa článku 50, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článku 6 ods. 3 , písmeno E Dohovoru porušené bolo a žaloba podaná na žalobcu sa zrušuje a vracia prokuratúre na ďalšie konanie. Ústavný súd SR túto sťažnosť odmietol, pričom uviedol, že závažné procesné pochybenia, na ktoré žalobca v podanej sťažnosti poukazoval sú dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi, čo však prináleží príslušnému súdu, zároveň žalobca sa môže v rámci priebehu konania brániť ochrany svojich práv v zmysle intencií zákona.

5. Žalobca v žalobe tiež uviedol, že prvostupňový súd napriek závažným procesným pochybeniam orgánov činných v trestnom konaní v predsúdnom konaní neodmietol obžalobu a následne po vykonanom dokazovaní, napriek dôkaznej núdzi prokuratúry, Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 14.01.2022 uznal žalobcu vinným zo žalovaných skutkov a uložil mu úhrnný peňažný trest vo výške 1 500 EUR spolu s náhradným trestom vo výmere 6 mesiacov a povinnosťou nahradiť škodu poškodeným. Po odvolaní žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 05.09.2022 pod spisovou značkou 8To/50/2022 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok, pričom uviedol aj záväzný právny názor, že odsudzujúci rozsudok môže byť vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine a v prípade, ak vina nie je preukázaná, tak obvinený (žalobca) musí byť oslobodený spod obžaloby. Žalobca k tomu uviedol, že vzhľadom na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia mohla prokuratúra zasiahnuť a vzhľadom na dôkaznú núdzu využiť inštitút odstúpenia od obžaloby podľa § 239 ods. 2 Trestného poriadku, a tým aspoň čiastočne mohla skrátiť nezákonné trestné stíhanie žalobcu. Po vrátení veci prvostupňový súd bez ďalšieho dokazovania mal za to, že sa skutok spáchal obžalovaný – žalobca, opätovne rozsudkom zo dňa 07.12.2022 uznal žalobcu vinným zo spáchania žalovaných skutkov a opätovne mu uložil úhrnný peňažný trest vo výške 1 500 EUR spolu s náhradným trestom vo výmere 6 mesiacov a povinnosťou nahradiť škodu poškodeným. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, pričom odvolací súd rozsudkom zo dňa 06.06.2023 pod spisovou značkou 8To/15/2023 zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 07.12.2022 spisovej značky 5T/58/2020 a žalobcu oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný (žalobca).

6. Žalobca v žalobe poukázal, že z vyššie uvedeného je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali správne, vo fáze prípravného konania nepreverili dostatočne všetky dôležité skutočnosti. Hoci v zmysle zásad trestného konania uvedených v § 2 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Obvinenie (prvé nezákonné rozhodnutie) bolo žalobcovi vznesené 18.04.2018, ktoré dozorová prokurátorka zrušila ako nezákonné rozhodnutie. Žalobca sa preto domnieval, že predmetné nezákonné trestné stíhanie jeho osoby je už ukončené, následne však bolo žalobcovi opätovne vznesené obvinenie (druhé nezákonné rozhodnutie) za ten istý skutok, pričom po podaní opravného prostriedku už dozorová prokurátorka podanej sťažnosti nevyhovela. Žalobca

prostredníctvom svojho obhajcu sa aktívne v rámci prípravného konania procesne bránil, poukazoval najmä na to, že obsah prvotných výpovedí svedkov podpráporčíka M. I. a strážmajstra N. L., na ktoré sa odvoláva policajt v napadnutom uznesení je absolútne totožný, čo vzbudzuje vážne pochybnosti o hodnovernosti obsahu týchto výpovedí a súčasne zákonnosti procesného postupu pri vykonaných úkonoch. Následne boli vypočutí ešte niekoľko krát ale bez prítomnosti obhajcu. Žalobca poukazoval aj na nesprávny úradný postup policajta predovšetkým vo vzťahu k prvotným výpovediam príslušníkov L. K. I., kedy boli vykonané pravdepodobne bez ich účasti, zároveň že policajt vykonával úkony trestnej veci v čase najprísnejších protipandemických opatrení a zároveň je sporné, či poškodený (C.) si pri preštudovaní spisu uplatnil riadne a včas škodu , ktorá mu mala vzniknúť. Aj napriek tomu, že dozorová prokurátorka žiadne pochybenie nevidela, po tom čo žalobca žiadal preskúmať konanie policajta má žalobca za to, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Zároveň za nesprávny úradný postup žalobca považoval aj nečinnosť prokurátora, ktorý neprešetril žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnej časti trestného konania v súlade s príkazom generálneho prokurátora číslo 11/2019, teda nesprávny úradný postup spočíva v nečinnosti štátneho orgánu.

7. Žalobca v žalobe ďalej poukázal aj na to, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca svoj nárok právne odôvodnil ustanoveniami § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 9 ods. 5,§ 17 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 514/ 2003 Z. z. Pri uplatnení svojho nároku na náhradu škody uviedol, že bol bezúhonnou osobou, ktorá nikdy nemala problém so zákonom, musel dlhé roky pociťovať následky nezákonného trestného konania kedy bol stíhaný za skutok, ktorý nespáchal, napriek tomu, že celý čas trval na svojej nevine, tak orgány činné v trestnom konaní , ako aj súd prvého stupňa napriek dôkaznej núdzi ho opätovne uznávali vinným zo spáchania žalovaných skutkov. Trestné stíhanie žalobcu bolo neúmerne dlhé, trvalo vyše 5 rokov, kedy ako poškodený musel žalobca prežívať šikanu zo strany orgánov štátnej moci. Žalobca zdôraznil, že v prípade, ak by sa orgány činné v trestnom konaní riadili základnými zásadami trestného konania, tak nezákonné trestné stíhanie mohlo skončiť hneď v počiatkoch po tom, čo prokurátorka zrušila prvotné nezákonné rozhodnutie. Stačilo, aby príslušný policajt opätovne nevydal nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré už dozorujúca prokurátorka po riadne podanom a odôvodnenom opravnom prostriedku nezrušila. Samotné trestné konanie zanechalo psychickú ujmu nielen na žalobcovi, ale aj na jeho blízkom okolí, priateľka žalobcu, s ktorou má žalobca maloleté dieťa, počas nezákonného trestného stíhania ochorela na onkologické ochorenie, samozrejme, že žalobca neuvádza, že ochorela kvôli trestnému stíhaniu žalobcu, ale pre toto ochorenie je potrebné mať v domácnosti „pohodu“, ktorá v dôsledku uvedeného trestného stíhania preukázateľne absentovala. Túto skutočnosť potvrdzuje aj to, že napriek tomu, že žalobca, ako aj blízka rodina celý čas verili, že trestné stíhanie bude zastavené v predsúdnej časti konania, respektíve, že bude súdom prvej inštancie oslobodený spod obžaloby, tak orgány činné v trestnom konaní v rámci prípravného konania trvali na tom, že žalobca spáchal predmetný skutok, rovnako aj prvostupňový súd, ktorým ho 2 krát neprávoplatne uznaný vinným, čo preukazuje, že žalobca aj s blízkou rodinou boli zúfalí „z toho, že človek môže byť odsúdený aj za skutok, ktorý nespáchal“. Túto nespravodlivosť „zhojil“ až odvolací súd, keď po piatich rokoch trvania nezákonného trestného stíhania po druhom neprávoplatnom odsúdení žalobcu zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol tak, že žalobcu oslobodil spod obžaloby.

8. Z daných dôvodov si žalobca uplatnil u žalovaného maximálnu nemajetkovú ujmu za nezákonné trestné stíhanie, ktoré trvalo 5 rokov, za nezákonné rozhodnutie podľa § 6 a nasl. zákona číslo 514/2003 Z. z. a za nezákonný úradný postup podľa § 9 a nasl. citovaného zákona spolu vo výške 35 000 EUR. Žalobca si uplatňoval aj náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorej súčasťou sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Žalobca bol nútený byť právne zastúpený obhajcom od počiatku nezákonného trestného stíhania a z daného dôvodu si uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 3 764,22 EUR. Žiadosťou zo dňa 03.10.2023 žalobca zaslal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody, ktorou požadoval zaplatenie nemajetkovej ujmy a náhrady škody spolu vo výške 38 764,22 EUR. Žalobcovi bolo dňa 18.01.2024 doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 15.01.2024, v ktorom žalovaný čiastočne uznal nárok žalobcu. Žalovaný uznal len časť nároku žalobcu spočívajúceho v náhrade skutočnej škody vo výške 2 175,29 EUR ako trovy právneho zastúpenia, ako účelne vynaložené trovy. Nevyhovel žalobcovi v časti nemajetkovej ujmy vo výške 35 000 EUR a nad sumu 2 175,29 EUR ako priznanú zvyšnú časť uplatnených trov právneho zastúpenia. Vyjadrenie žalovaného ktorým nárok žalobcu v sume prevyšujúcej sumu vo výške 2 175,29

EUR titulom trov právneho zastúpenia žalobca považuje za nepreskúmateľné a v rozpore so znením zákona číslo 514/2003 Z. z.. Touto žalobou si žalobca uplatňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 35 000 EUR, náhradu škody vo výške 1 141,56 EUR ako preukázateľné a účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 185,78 EUR, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s podaním žiadosti o predbežné prerokovanie.

9. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 19.03.2024 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, neuznával žalovaný nárok žalobcu v celom rozsahu. Vo vyjadrení uviedol, že za nezákonné rozhodnutie žalobca označuje uznesenie povereného príslušníka OR PZ Košice, OO PZ Košice – JUH, I.:J.-XXXX zo dňa 26.06.2019 o vznesení obvinenia pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Nezákonnosť trestného stíhania žalobca odvodzuje z výsledku trestného konania, pretože nebol právoplatne odsúdený. O oslobodenie žalobcu spod obžaloby bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach spisovej značky 8To/15/2023 zo dňa 06.06.2023, právoplatným dňa 06.06.2023. Pokiaľ ide o ďalší v žalobe uvádzaný titul náhrady škody - nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti prokurátora, ktorý neprešetril žiadosť poškodeného o preskúmanie zákonnosti v predsúdnej časti trestného konania v súlade s príkazom generálneho prokurátora číslo XX/XXXX k tomu žalovaný uviedol, že 21.08.2020 doručil obhajca žalobcu JUDr. Tomáš Tomčovčík na tunajšiu prokuratúru žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu v predsúdnom trestnom konaní, ktorú dozorujúca prokurátorka ako súčasť obhajoby obvineného postúpila dňa 25.08.2020 Okresnému súdu Košice II, nakoľko na obvineného (žalobcu) bola dňa 19.08.2020 podaná obžaloba a predmetné podanie bolo doručené tunajšej prokuratúre po podaní obžaloby. Dňa 25.08.2023 doručil Okresnému súdu Košice II obvinený (žalobca) v zastúpení obhajcu podanie s označením vyjadrenie k podanej obžalobe, v ktorom namietal postup dozorujúcej prokurátorky spočívajúci v odňatí mu práva na preskúmanie zákonnosti postupu v predsúdnom trestnom konaní v zmysle príkazu generálneho prokurátora SR číslo 11/2019. Okresný súd Košice II vyššie namietané porušenie práva na obhajobu nezistil a v predmetnej veci vytýčil termín hlavného pojednávania na deň 28.10.2020, podanú obžalobu teda neodmietol. Proti vyššie uvedenému postupu Okresnej prokuratúry Košice II podal žalobca ústavnú sťažnosť doručenú Ústavnému súdu SR dňa 09.10.2020, ktorá bola uznesením Ústavného súdu SR spisovej značky ÚS.131/2021-12 zo dňa 18.03.2021 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Z odôvodnenia predmetného uznesenia okrem iného vyplýva, že Okresná prokuratúra v súvislosti s podaním obžaloby na sťažovateľa postupovala v napadnutom konaní v zmysle zákonných ustanovení, a teda napadnutý postup Okresnej prokuratúry nie je možné hodnotiť ako taký, ktorý by bol v rozpore so znením, zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku. V posudzovanej veci tak jednoznačne nie je daná zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú (domnelým) nesprávnym úradným postupom. Pokiaľ ide o v obžalobe spomínaný nesprávny postup policajta, tento nebol dozorujúcou prokurátorkou v rámci vykonávania dozoru nad zákonnosťou prípravného konania skonštatovaný, čo uvádza aj samotný žalobca v žalobe. Ani v tomto smere teda nie je daná zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú (domnelým) nesprávnym úradným postupom.

10. Žalovaný v tomto vyjadrení ďalej poukázal na § 9 ods. 5 zák. č.514/2003 Z.z. podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledku vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom. Navyše žalovaný poukázal na to, že za nesprávny úradný postup policajta (aj keby bol skonštatovaný čo nebol) by žalovaná, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR nemohla niesť zodpovednosť.

11. K požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy , ktorú požadoval žalobca priznať vo výške 35 000 EUR žalovaný poukázal na to, že žalobca nepreukázal dôvodnosť vzniku nemajetkovej ujmy a už vôbec nie jej požadovanú výšku 35 000 EUR, rovnako nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené 3 základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym

úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; v prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenie práva je nedostačujúce. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vyžaduje významná ujma, ktorou nemôže byť samotné vedenie trestného konania. To znamená, že je možná iba výnimočne, tak ako to má na mysli § 17 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z. Nepriaznivé následky uznesenia o vznesení obvinenia je potrebné preukázať podľa kritérií ustanovených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z., keďže priznanie nemajetkovej ujmy je možné len vo výnimočných prípadoch. Tvrdenia žalobcu o negatívnych zásahov trestného stíhania do jeho života sú všeobecné a ničím nepreukázané. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno k okolnostiam, ktoré zakladajú výnimočnosť jeho konkrétnej situácie až do takej miery, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Žalovaný ďalej dodal, že žalobca nebol v priebehu trestného konania vo väzbe a žiadne procesné úkony zasahujúce do jeho základných práv a ľudských slobôd neboli voči jeho osobe realizované. Žalovanej nie je známe, aby predmetná trestná vec bola medializovaná. Žiadateľ v danej veci celkovo trestne stíhaný bol po dobou takmer štyroch rokov (teda nie vyše 5 rokov ako nesprávne uvádza žalobca v podanej žalobe). Ak by nebol žalobca právoplatne oslobodený v prípade uznania viny zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné by mu hrozil trest odňatia slobody až na 3 roky, teda v danej trestnej veci nebolo s poukazom na platnú právnu úpravu potrebné žiadateľovi uložiť trest odňatia slobody, ale do úvahy prichádzalo uloženie alternatívneho trestu (ktorý mu napokon aj bol 2 krát neprávoplatne uložený), pričom aj keby sa súd rozhodol ako druh trest uložiť trest odňatia slobody, vzhľadom na príslušné ustanovenia Trestného zákona, by bolo možné v danej veci rozhodnúť o jeho podmienečnom odklade. Žalovaný ďalej uviedol, že výška náhrady, ktorú požaduje žalobca, v danom prípade nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu a táto by v danom prípade nemala prekročiť sumu 4 800 EUR, respektíve 5 200 EUR. Žalovaný poukázal na judikatúru súdov pokiaľ ide o súdmi priznávanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, pričom výška nemajetkovej ujmy, ktorú požaduje žalobca predstavuje rozhodne premrštenú sumu, ktorá nielen prevyšuje judikatúrou uznávaný 10 násobok sumy mesačnej minimálnej mzdy, ale aj maximálny limit odškodnenia v zmysle zák. č. 274/2017 Z.z.

12. K požadovanej náhrade skutočnej škody vo výške 1141,56 EUR titulom uhradených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní žalovaný poukázal, že nemožno uznať úkony - porada s klientom z 20.08.2018, výsluch žalobcu z 21.08.2018 v procesnom postavení svedka a nie obvineného, porada s klientom zo 16.10.2018, konfrontácia zo dňa 17.10.2018, pri ktorej mal žalobca procesné postavenie svedka, pretože boli vykonané po tom ako prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice II uznesením spisovej značky XXX XX/XX/XXXX M. 10.07.2018 rozhodla o zrušení uznesenia policajta obvodného oddelenia PZ Košice - Juh z 18.04.2018, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie. Nezákonným rozhodnutím (titulom náhrady škody) je v danom prípade uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 26.06.2019, preto úkony vykonané pred týmto uznesením nemožno uznať. Žalovaný neuznával ani trovy za ostatné porady s klientom, pretože záznamy o poradách advokáta s klientom neobsahujú žiadne bližšie údaje a tým nie je možné vyhodnotiť ich účelnosť. Ak by mal súd za to, že uvedené nie je dôvodom na neuznanie týchto úkonov žalovaný uviedol, že bez príslušného spisového materiálu týkajúceho sa predmetnej trestnej veci nie je možné preskúmať účelnosť jednotlivých porád s klientom, ktorá sa posudzuje v nadväznosti na obsah úkonov, ktorými jednotlivé porady predchádzali, respektíve nadväznosti na to či jednotlivými úkonmi došlo k postupu v trestnom stíhaní odôvodňujúcemu účelnosť porady. Žalovaný namietal, že nie je zrejmé aké úkony zahŕňa žalobcom požadovaná suma titulom náhrady skutočnej škody vo výške 1 141,56 EUR. Súčet odmeny, režijného paušálu a dane z pridanej hodnoty za všetky žalovaným neuznané úkony v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody pri zohľadnení skutočnosti, že žalobca nepožaduje náhradu škody za trovy spojené s podaním ústavnej sťažnosti , je rozhodne nižšia ako suma 1 141,56 EUR. Žalobca v podanej žalobe nešpecifikoval úkony právnej služby, za ktoré požaduje náhradu škody, obmedzil sa na špecifikáciu sumy, ktorú mal zaplatiť za obhajobu, špecifikáciu sumy, ktorá mu uhradila žalovaná v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a odkaz na prílohu žaloby - vyúčtovanie trov právneho zastúpenia. Žalobca si v podanej žalobe uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1 141,56 EUR odo dňa 19.01.2024 do zaplatenia. Žalovaný v tejto súvislosti namietal, že žalobca nepreukázal kedy mu bolo doručené oznámenie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 15.01.2024, čiže nie je preukázané, že má nárok na úrok z omeškania odo dňa 19.01.2024. Žalobca si ďalej uplatňoval aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 185,78 EUR, ktoré mu údajne vznikli s podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalobca na preukázanie vzniku týchto nákladov nepredložil

žiaden dôkaz, že mu tieto náklady skutočne aj vznikli, t. j. doklad o úhrade faktúry číslo XXXXXXX jeho osobou. Bez uvedeného nie je možné požadovaný nárok priznať.

Skutkový stav :

13. Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil súdu: faktúru č. XXXXXXX, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - písomné oznámenie o čiastočnom uznaní vydané Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 15.01.2024, záznam o porade advokáta s klientom, za porady vykonané s právnym zástupcom žalobcu v dňoch 20.8.2018 až 05.06.2023, vyúčtovanie trov právneho zastúpenia, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 8To/15/2023-461 zo dňa 06.06.2023, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 03.10.2023.

14. Z listinného dôkazu predloženého žalobcom - faktúra číslo XXXXXXX vyhotovenej právnym zástupcom žalobcu pre žalobcu súd zistil, že táto faktúra bola vyhotovená na sumu 185,78 EUR, faktúra bola vystavená dňa 31.01.2024, dátum splatnosti bol uvedený deň 10.02.2024.

15. Z listinného dôkazu - žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 514/2003 Z.z. adresovanej žalovanému dňa 03.10.2023 bolo súdu preukázané, že žalobca si uplatnil voči žalovanému titulom zákona č.514/2003 Z.z. sumu 35 000 EUR ako nemajetkovú ujmu za nezákonné trestné stíhanie, a za a nezákonný úradný postup, ďalej si uplatňoval náhradu skutočnej škody a to za preukázané trovy právneho zastúpenia vo výške 3 764,22 EUR.

16. Z listinného dôkazu - písomné oznámenie žalovaného o čiastočnom uznaní nároku zo dňa 15.01.2024 adresované žalobcovi súd zistil, že žalovaný nárok žalobcu titulom skutočnej škody uznal vo výške 2 175,29 EUR a oznámil žalobcovi, že táto suma bude zaplatená na bankový účet, ktorý uviedol vo svojej žiadosti. Zároveň mu uviedol, ktoré úkony pri poskytovaní právnych služieb jeho obhajcom mu neuznal. Žalovaný poukázal, že mu neuznal úkony porada s klientom z 20.8.2018, výsluch žalobcu z 21.8.2018 v procesnom postavení svedka a nie obvineného. Ďalej mu nepriznal rovy za 2 úkony spojené s podaním ústavnej sťažnosti, a mu neznal aj trovy spojené s poradami s klientom, pretože záznamy o týchto poradách neobsahujú žiaden bližší údaj a tým nie je možné vyhodnotiť ich účelnosť.

17. Z listinného dôkazu - záznam o porade advokáta s klientom súd zistil, že na tomto zázname sa nachádzajú porady, ktoré mali byť uskutočnené medzi právnym zástupcom žalobcu a žalobcom dňa 20.08.2018, 16.10.2018, 05.07.2019, 19.8.2019, 16.12.2019. 30.12.2019. 10.1.2020, 14.2.2020, 24.7.2020, 20.8.2020, 24.8.2020, 1.7.2021, 5.1.2021, 30.1.2021, 13.1.2022, 6.12.2022, 16.1.2023, a 5.6.2023 tieto sa mali uskutočniť v Košiciach, nie je pri nich uvedené v akom čase sa uskutočnili, ako dlho trvali a čo bolo obsahom týchto porád.

18. Z listinného dôkazu - vyúčtovanie trov právneho zastúpenia vyhotovené právnym zástupcom žalobcu a adresované žalobcovi dňa (bez dátumu) súd zistil, že právny zástupca žalobcu vyúčtoval trovy právneho zastúpenia žalobcovi pod bodmi 1 až 48 spolu v sume 3 764,22 EUR.

19. Z listinného dôkazu - rozsudok Krajského súdu v Košiciach spisovej značky 8To/15/2023-461 zo dňa 06.06.2023 súd zistil, že Krajský súd rozhodoval o odvolaní obžalovaného (žalobcu) proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 07.12.2022 pod spisovou značkou 5T/58/2020 tak, že zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a oslobodil žalobcu spod obžaloby Okresného prokurátora Košice II pre skutok, ktorý mal spáchať tak, že: v Košiciach medzi vchodmi do obytného domu na ulici B. I. 8 K. I. XX dňa 20.01.2018 v čase okolo 21:45 hodine po predchádzajúcej roztržke fyzicky napadol O. C., tak že ho 2 krát udrel päsťou pravej ruky do ľavej časti tváre, čím takto svojím konaním spôsobil O. C. zranenia, a to pomliaždenie mäkkých tkaním v ľavej okolo očnej oblasti s okolo očnou krvnou podliatinou, pomliaždenie očnej gule vľavo s krvácaním pod spojovku ľavého oka, zlomeninu dolného okraja očnice a spodiny očnice vľavo s posunutím úlomkov, s prepadnutím obsahu mäkkých tkaním očnice do čeľustnej dutiny s následným zakrvácaním do čeľustnej dutiny a s prienikom vzduchu do očnice, poškodenie pod očnicového nervu vľavo, pomliaždenie hornej pery vľavo s krvnou podliatinou pod sliznicou hornej pery s dobou liečenia v trvaní 35 dní, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.06.2023.

20. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca písomne vyjadril podaním zo dňa 25.04.2024, v ktorom trval na tom, že v konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, poukázal na to, že žalobca pociťoval aj časté psychické nátlaky a výrazné stresové emócie z dôvodu, že nesprávnym a nezákonným postupom orgánu činných v trestnom konaní bol stíhaný pre trestný čin, pre ktorý mu hrozil trest odňatia slobody až do troch rokov. Žalobca sa opakovane dovolával zastavenia trestného stíhania z dôvodu, že skutok nespáchal, dokonca bol 2 krát neprávoplatne odsúdený za skutok, ktorý nespáchal.

21. Žalovaný vo svojom písomnou podaní zo dňa 22.5.2024 zotrval na tom, aby súd žalobu zamietol v plnom rozsahu. Poukázal na to, že žalobca mal svoj nárok titulom náhrady nákladov za trovy právneho zastúpenia vymedziť jasne a presne už v podanej žalobe i to že žalobca nepredložil dôkaz o tom, že uhradil faktúru č. XXXXXXX svojmu právnemu zástupcovi.

22. Z výpovede žalobcu súd zistil, že v januári 2018 venčil svojho psa pred obytným blokom, kedy bol napadnutý fyzicky O. C.. Mal z neho strach, pretože ho napadol a mal pri sebe aj on svojho psa. Zavolal preto políciu, ktorá sa dostavila a policajti ukľudnili situáciu. V tejto veci bolo vedené aj priestupkové konanie, kde bol obvinený O. C. a kde bol žalobca aj vypočutý. Policajti nespísali o tomto zásahu žiaden záznam. Neskôr bolo voči nemu vznesené obvinenie, ktoré veľmi ťažko prežíval, nemohol spávať, mal strach čo všetko sa mu môže stať. Poukazoval na popísanie celého priebehu trestného konania vo svojej žalobe, ktorú považoval za svoju účastnícku výpoveď. Poukázal na to, že prežíval úzkosť, mal panický strach, bolo mu odporúčané navštíviť odborníka, napr. psychológa, toho však nenavštívil. Počas trestného stíhania býval so svojou priateľkou, menej s ňou komunikoval, rovnako menej komunikoval aj v práci a určitý čas, počas trestného stíhania, bol aj bez práce. S partnerkou sa mu rozpadol vzťah, hoci majú spoločné dieťa a v súčasnosti s ním už partnerka nebýva v spoločnej domácnosti. Poukázal na to, že O. C. sa fyzicky vyhrážal aj jeho priateľke. Bol veľmi sklamaný z toho, že organy činné v trestnom konaní nekonali tak, ako mali a bol 5 rokov trestne stíhaný, pričom nakoniec bol spod obžaloby oslobodený. Žalobca ďalej poukázal na to, že pred začatím trestného stíhania bol bezúhonný občan, nebol riešený ani priestupkovo, cítil sa preto poškodený, zažil krivdu a nespravodlivosť, pretože štátna moc má chrániť slušných ľudí a nie kriminálne osoby, ťažko prežíval toto trestné stíhanie, zanechalo to v ňom obrovské stopy, prišiel o prácu a rozpadol sa mu aj vzťah. Bol zamestnaný v gastro-prevádzke ako manažér, nevedel sa sústrediť na prácu a keďže často chodil na políciu došlo k rozviazaniu pracovného pomeru medzi ním a jeho zamestnávateľom dohodou.

23. V konaní bol súdom oboznámený aj pripojený priestupkový spis predložený súdu Okresným úradom Košice číslo spisu J./XXXXXX vo veci priestupcu O. C. z ktorého spisu súd oboznámil rozkaz vydaný Okresným úradom Košice pod číslom priestupku L./N. N. 31.07.2019, ktorý uložil O. C., bytom F. – B., pokutu vo výške 40 EUR, pretože bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) priestupkového zákona, ktorého sa dopustil tým, že dňa 12.01.2019 v čase okolo 19:30 hodine v podniku D. D. P. Q. E. XX L. F. povedal oznamovateľovi A. B. B. (žalobcovi) „klamár, a taký klamár, ako si ty, dostane na piču“ čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie vyhrážaním, ujmou na zdraví. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.09.2019.

24. Z pripojeného trestného spisu Mestského súdu Košice K2-5T/58/2020 súd zistil, že dňa 19.08.2020 podala Okresná prokuratúra Košice II na bývalý Okresný súd Košice II obžalobu voči žalobcovi za skutok uvedený vo vyššie citovanom rozsudku Krajského súdu v Košiciach. Okresný súd Košice II pod spisovou značkou 5T/58/2020 358 zo dňa 14.01.2022 obžalovaného A. B. B. (žalobcu) odsúdil za vyššie uvedený skutok k úhrnnému peňažnému trestu vo výške 1 500 EUR podľa § 364 ods. 1, § 41 ods. 1, § 56 ods. 1, ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený uložil mu náhradný trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov. Voči tomuto rozsudku podal obžalovaný (žalobca) odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom pod spisovou značkou 8To/50/2023-461 dňa 6.6.2023 tak, že zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku žalobcu oslobodil spod vyššie uvedeného skutku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

25. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu Obvodného oddelenia PZ Košice – Juh, č. I.:J./B. súd zistil, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ odboru poriadkovej polície obvodného oddelenia PZ KE – Juh, pod sp. zn. I.:J./B. bolo dňa 18.4.2018 vznesené obvinenie voči žalobcovi za skutok uvedený vo vyššie citovanom uznesení Krajského súdu v Košiciach. Voči tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť

dňa 03.05.2018 o ktorej rozhodla Okresná prokuratúra Košice II uznesením číslo 2Pn 58/18/8803-8 dňa 10.07.2018 tak, že vyhovela sťažnosti žalobcu a zrušila vyššie citované uznesenie povereného príslušníka obvodného oddelenia Policajného zboru Košice – Juh.

26. Z vyššie uvedeného vyšetrovacieho spisu sa súd oboznámil aj s uznesením zo dňa 26.06.2019, ktorým bolo opätovne vznesené obvinenie žalobcovi pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že v čase okolo 21:45 dňa 20.01.2018 na Q. B. medzi vchodmi do obytného domu číslo 8 K. I. 10 L. F. po predchádzajúcej roztržke úmyselne udrel päsťou pravej ruky do ľavej časti tváre O. C., narodeného XX.XX.XXXX, trvale R. P. Q. E. I. XX L. F., čím mu spôsobil zranenia, ktoré sú uvedené v uznesení Krajského súdu v Košiciach. Aj voči tomuto uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodla Okresná prokuratúra Košice II uznesením číslo XXXXX/XX/XXXX-XX dňa 15.08.2019, tak že sťažnosť žalobcu zamietla, pretože nebola dôvodná.

27. Vo vyšetrovacom spise sa nachádza aj žiadosť žalobcu o preskúmanie postupu policajta, adresovaná Obvodnému oddeleniu PZ KE – Juh dňa 27.7.2020, kde žalobca uviedol, že žiada preskúmať procesný postup policajta a žiada preskúmať znalecký posudok S. C., ktorý nepovažoval za určitý a požiadal o zváženie prokuratúry o kontrolný znalecký posudok, preskúmať postup získavania výpovedí príslušníkov L. a I., keďže sa do značnej miery líšia od prvotných výpovedí, výsluch obvineného , ktorý nevypovedal, len pri preštudovaní si uplatňuje škodu podľa znaleckého, úkon vykonaný počas opatrení Covidu 19 (preštudovanie spisu s poškodeným). Obvodné oddelenie PZ nevyhovelo tejto žiadosti a dňa 3.8.2020 podalo návrh na Okresnú prokuratúru Košice II na podanie obžaloby voči žalobcovi.

28. Z listinného dôkazu - uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky číslo II.ÚS 131/2021-12 zo dňa 18.03.2021 súd zistil, že Ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť žalobcu vo veci namietaného porušenia základného práva podľa článku 50, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa článku 6, ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Košice II v konaní vedenom pod spisovou značkou 2Pv 58/18/8803. Ústavný súd SR v bode 9 uviedol, že v rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56, ods. 2, písm. g) zákona o Ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. V tomto uznesení Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľovou námietkou, že prokurátorka Okresnej prokuratúry podala obžalobu na sťažovateľa skôr ako sa mohol oboznámiť s výsledkom preskúmania postupu policajta, čím znemožnila, aby si sťažovateľ uplatnil právo na obhajobu využitím príkazu generálneho prokurátora, uvádza, že možno jednoznačne konštatovať, že takýto sťažovateľom navrhovaný postup nemá absolútne žiadnu oporu v platnej právnej úprave, keďže Trestný poriadok otázku (ne) podania obžaloby smeruje výhradne do úvahy prokurátora v nadväznosti na predchádzajúci prieskum výsledkov vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh nepochybne pritom vyplýva, že prokurátorka Okresnej prokuratúry v rámci prieskumu výsledkov predmetného skráteného vyšetrovania sa zaoberala aj sťažovateľom podanou žiadosťou o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku, pričom dospela k záveru, že skutočnosti v nej uvádzané nepredstavujú prekážku na podanie obžaloby, a následne o podaní obžaloby v súlade s Trestným poriadkom aj upovedomila sťažovateľa. Okresná prokuratúra v súvislosti s podaním obžaloby na sťažovateľa postupovala v napadnutom konaní v zmysle zákonných ustanovení v § 234 Trestného poriadku, a teda napadnutý postup Okresnej prokuratúry nie je možné hodnotiť ako taký, ktorý by bol v rozpore so znením, zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku. Ani sám sťažovateľ (žalobca) pritom v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval ustanovenie Trestného poriadku, ktoré by Okresná prokuratúra napadnutým postupom zjavne porušila alebo neprípustne „obišla“, a zároveň sťažovateľ nepredniesol ani žiadnu inú okolnosť, ktorá by v materiálnom poňatí ochrany základného práva na obhajobu dostatočne odôvodňovali záver o odopretí tohto práva. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na § 241 a nasledujúcich Trestného poriadku o ďalších nasledujúcich etapách trestného konania (súdneho konania v štádiu preskúmania alebo predbežného prejednania obžaloby), podľa ktorých sú záväzné procesné pochybenia dôvodom na odmietnutie obžaloby a vrátenia veci prokurátorovi. Zároveň platná právna úprava trestného konania umožňuje aj v nasledujúcich štádiách trestného konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu (obžalovaným) domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany práv, a to na hlavnom pojednávaní, prípadne prostredníctvom riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

Aplikované zákonné ustanovenia:

29. Podľa článku 46, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

30. Podľa článku 6, ods. 1 Dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

31. Podľa článku 13 Dohovoru každý koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

32. Podľa § 1, písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení do 30.06.2023 pretože k žalobcom tvrdenej škode malo dôjsť nezákonným rozhodnutím zo dňa 26.6.2019 preto súd na posúdení nároku aplikoval zákon v znení účinnom do 30.6.2023), ďalej len v texte „citovaného zákona“, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

33. Podľa ustanovenia § 3, ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

34. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

35. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

36. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

37. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

38. Podľa ustanovenia § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

39. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

40. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

41. Podľa ustanovenia § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný.

42. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

43. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočný zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

44. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

45. Podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa ods. 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

46. Podľa § 5 ods. 1 zák.č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia; 1. náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno zvýšiť, 2.ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50 násobku minimálnej mzdy.

47. Podľa ustanovenia § 18 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom k 30.6.2023, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

48. Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje, že nositeľom zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je za podmienok ustanovených týmto zákonom štát s výnimkou prípadov uvedených v tretej časti čl. 1 tohto zákona, keď za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pri výkone samosprávy zodpovedá územná samospráva. Zároveň tento zákon ustanovuje, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je absolútnou objektívnou zodpovednosťou, čiže tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

49. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú: 1. nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávny úradný postup, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

50. Nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, prípadne protiprávny úkon musí byť priamou, bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody. Nezákonné rozhodnutie orgánu štátu resp. orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priamo a nesprostredkovane spôsobená práve (iba) týmto rozhodnutím, alebo postupom.

51. V konaní o náhradu škody voči štátu je to žalobca, ktorý musí preukázať v konaní existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu, a nie žalovaný musí preukazovať, že za škodu nezodpovedá. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť. To znamená, že ak osoba, ktorá sa cíti byť poškodená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, neunesie dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania existencie niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je potrebné žalobu o náhradu škody bez ďalšieho zamietnuť.

52. Nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. možno rozumieť rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené, alebo zmenené príslušným orgánom. Rozhodnutím orgánu verejnej moci sa rozumie rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, civilnom mimosporovom konaní, správnom súdnom konaní, v správnom konaní, alebo v trestnom konaní.

53. Zo znenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci môže byť daná len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola spôsobená právoplatným rozhodnutím orgánu verejnej moci - výnimku z tohto pravidla potom upravuje § 6 ods. 3 a ods. 4 citovaného zákona. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z. z. zákon stanovil vo všeobecnosti tri základné podmienky, pri splnení ktorých možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej protiprávnym resp. nezákonným rozhodnutím a to: 1. protiprávnosť rozhodnutia, 2. právoplatnosť rozhodnutia, 3. vyčerpanie opravných prostriedkov.

54. Predmetom konania je nárok žalobcu uplatnený titulom náhrady škody v zmysle zákona č.514/2003 Z.z. v sume 1 141,56 EUR s príslušenstvom ako náklady na obhajobu v trestnom konaní, nárok žalobcu titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 185,78 EUR a náhrada nemajetkovej ujmy v sume 35 000 EUR.

55. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (zák. č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

56. Ústava Slovenskej republiky v článku 46 , ods. 3 upravuje právo osoby voči štátu na náhradu škody, ktorá tejto osobe bola spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Toto právo je konkrétne upravené v ustanoveniach zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Predpokladom kvalifikácie rozhodnutia ako „nezákonného“ je, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

57. Zákon číslo 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. V tomto prípade ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej a to z ustanovení zodpovednosti za škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Súd rozhodujúci o náhrade škody je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorý predtým vyslovil nezákonnosť pôvodného rozhodnutia. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že ten proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten kto bol spod obžaloby

oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (ako napríklad vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou) podľa § 1 až 4 zákona číslo 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. V tomto spore označil žalobca za nezákonné rozhodnutie rozhodnutia povereného príslušníka OR PZ Košice - Juh zo dňa 18.04.2018, ktorým bolo vznesené obvinenie voči jeho osobe a uznesenie povereného príslušníka ORPZ Košice - Juh odboru poriadkovej polície zo dňa 26.06.2019, ktorým bolo opäť vznesené obvinenie žalobcovi za prečin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Prvé citované uznesenie však bolo prokurátorkou Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 15.08.2019 zrušené, druhé citované uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi , voči ktorému podal žalobca sťažnosť, nadobudlo právoplatnosť, keďže Okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice II uznesením dňa 15.08.2019 zamietla sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú. V súlade s platnou judikatúrou a vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, keďže rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je len neskorší výsledok trestného konania, tak je zrejmé, že rozhodnutie povereného príslušníka OR PZ Košice pod číslom ČVS:ORP-235/ JU-KE-2018 zo dňa 26.06.2019, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie a ktoré bolo zrušené oslobodzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 06.06.2023, spisovej značky 8To/15/2023 zrušené, je potrebné považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 3 ods. 1 písm. h) citovaného zákona.

58. Zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (§ 3 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z.) a štát sa jej nemôže zbaviť. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca sa v trestnom konaní bránil zákonnými prostriedkami proti vzneseným obvineniam tým, že podal sťažnosť voči uzneseniam o vznesení obvinenia, pričom sťažnosť voči prvému uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 18.04.2018 bola dôvodná, tejto sťažnosti okresná prokurátorka vyhovela a zrušila napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 18.4.2018. Zároveň podal žalobca sťažnosť aj voči druhému uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorú prokurátorka vyhodnotila ako nedôvodnú a zamietla ju dňa 15.08.2019. Z toho vyplýva záver, že postupom žalobcu v trestnom konaní bola splnená zákonná podmienka podľa § 6 ods. 1 a 2 citovaného zákona pre priznanie práva na náhradu škody. Je potrebné uviesť, že na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv občana. V takejto situácii nie je preto rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Je preto namieste skonštatovať, že žalobca skutok z ktorého bol obvinený nespáchal, z čoho je možné vyvodiť záver, že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec začaté a ďalej po dobu viac ako štyroch rokov vedené, t. j. v konečnom dôsledku je v zmysle platnej judikatúry potrebné toto rozhodnutie povereného príslušníka OR PZ Košiciach, OO PZ Košice - Juh odboru poriadkovej polície pod I.: J./B. M. N. XX.XX.XXXX D. za nezákonné, čo je rozhodujúcou skutočnosťou pre základ nároku uplatnený žalobou.

59. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 spisovej značky 1Cz 6/90).

60. Podľa názoru Ústavného súdu sú podstata a zmysel základného práva v zmysle článku 46 , ods. 2 Ústavy SR popreté takým výkladom ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý vyžaduje, aby zrušujúce rozhodnutie súdu vydané na základe mimoriadneho opravného prostriedku výslovne konštatovalo nezákonnosť zrušeného právoplatného rozhodnutia (či už vo výroku, alebo v odôvodnení), ak na takéto konštatovanie nedávajú procesné pravidlá občianskeho súdneho konania tomuto súdu žiadny priestor ,a ak sa má v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci takéto posúdenie uskutočniť na základe zohľadnenia okolností konkrétneho prípadu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky číslo IV.ÚS159/2012-28). Tento právny názor judikovanej aj Ústavný súd SR v rozhodnutí zo 07.07.2016 spisovej značky I.ÚS320/2016-49.

61. Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia, respektíve postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného

stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania, čiže rozhodujúce je ako skončilo trestné stíhanie. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného stíhania ukazujú, že nejde o trestný čin, a zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia (uznesenie Najvyššieho súdu spisovej značky 4 MCdo 15/2009).

62. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák.č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania jej neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona číslo 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18.08.2010 spisovej značky 4 MCdo15/2009). Rovnaký Právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj ďalších rozhodnutiach (z 30.11.2009 pod spisovou značkou 4CDo183/2009, 1Cdo 53/93 spisová značka 1Cdo 194/2010, spisovej značky 4Cdo 54/2011, spisovej značky 4Cdo 295/2011).

63. Súd poukazuje aj na to, že z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym postupom nie je právom absolútnym (uznesenie NSSR spisovej značky 4MCdo20/2009). Žalobca si v žalobe uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 35 000 EUR, pretože podľa jeho tvrdenia vzhľadom na následky trestného stíhania v jeho živote nepostačuje iba konštatovanie porušenia práva. Výška nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 3 citovaného zákona je limitovaná posúdením osoby poškodeného, jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žil a pracoval, ďalej posúdením závažnosti vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému jeho spoločenskom uplatnení.

64. Základnou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy v okolnostiach daného prípadu „závažná ujma“, ktorú možno fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých porušenie práva došlo intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to či predmetnú ujmu takto v danom čase a mieste (v tej istej situácii prípade spoločenskom postavení a podobne) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

65. Pre ustálenie primeranej výšky nemajetkovej ujmy u žalobcu konkrétnou sumou súd zohľadnil konkrétne okolností prípadu, a to, že voči žalobcovi sa podobu viac ako štyroch rokov viedlo fakticky bezdôvodne trestné stíhanie, prihliadol ďalej na výšku trestu, ktorý mu bol súdom uložený vo forme peňažného trestu vo výške 1 500 EUR spolu s náhradným trestom vo výmere 6 mesiacov a povinnosťou nahradiť škodu poškodeným, na skutočnosť, že žalobca sa od vznesenia obvinenia do skončenia trestného stíhania musel podrobovať úkonom trestného konania a po celú dobu žil s vedomím trestného stíhania, čo nepochybne negatívne ovplyvnilo jeho osobný život, ako osoby trestne stíhanej a to aj napriek tomu, že až do právoplatnosti meritórneho rozhodnutia vo veci sa na neho prihliada ako na nevinného. Ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného a zasahuje do jeho súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti. Toto samotné trestné konanie zanechalo a psychickú ujmu nielen na ňom, ale aj na blízkom okolí, jeho priateľka opustila spoločnú domácnosť. Tvrdil, že došlo v dôsledku trestného stíhania aj k strate zamestnania , keď určitý čas bol nezamestnaný. Súd k týmto skutočnostiam uvádza, že žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývala skutočnosť, že skončil pracovný pomer, neuviedol , ako dlho bol nezamestnaný, konkrétne dôvody skončenia pracovného pomeru u predchádzajúceho zamestnávateľa, aký mal predchádzajúci príjem, aký dosahoval príjem v novom zamestnaní. Žalobca tvrdil, že trestné stíhanie a celé vedenie trestného konania zanechalo na ňom psychický traumu, a rovnako zanechalo takúto traumu aj na blízkom okolí, avšak nenavrhol k týmto tvrdeniam žiaden dôkaz, napríklad výpoveď svedkov, lekárske správy. Sám žalobca uviedol vo svojej výpovedi, že mu bolo odporúčané navštíviť psychológa alebo psychiatra pre pocity úzkosti a panický strach, ktoré pociťoval, avšak žalobca uviedol, že takého odborníka nenavštívil. Žalobca ďalej vo výpovedi poukázal na to, že sa mu rozpadol jeho

vzťah s priateľkou s ktorou má spoločné dieťa, túto však nenavrhol vypočuť. V spoločenskej oblasti žalobcu žalobca nepreukázal nepriaznivý dopad nezákonného trestného stíhania, nepreukázal že by tieto rozhodnutia mali dopad aj na zdravotný stav žalobcu. Z týchto dôvodov súd konštatuje, že žalobcovi patrí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia v celkovej výške 1 000 EUR, ktorú výšku vzhľadom na trvania trestného stíhania v rozsahu viac ako 4 roky, ako aj na závažnosť samotnej ujmy považuje súd za primeranú. Je tomu tak aj pretože v porovnaním s inými posudzovanými prípadmi zásahu do osobnostných práv poškodeného nezákonným rozhodnutím v senáte, ale na iných súdoch zistená intenzita zásahu do osobnostných práv u žalobcu nedosahovala takej intenzity, aby umožňovala priznanie vyššej sumy náhrady nemajetkovej ujmy (strata zamestnania, nemožno zamestnania zamestnanca, strata príjmu, strata dôvery blízkych osôb, strata spoločenského života podobne). Na druhej strane však súd uznáva, že už len skutočnosť, že voči žalobcovi uvedené bezdôvodné trestné stíhanie mu priniesla psychickú záťaž v podobe dlhodobej neistoty, beznádeje, krivdy, odporu; čo súd uznal aj bez ďalšieho preukazovania skutkových okolností , pretože ide o psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a rozsah sú ako rozhodné skutočnosti náročne preukázateľné.

66. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady (nález Ústavného súdu SR spisovej značky III.ÚS 288/2017 z 05.12.2017).

67. V právnej praxi sa tak ustálilo, že odškodnenie by sa nemalo bez zjavných a podstatných skutkových odlišnosti konkrétneho prípadu zásadne odchyľovať od zadosťučinenia priznaného v skutkovo obdobných prípadoch (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR spisovej značky 30Cdo/2813/2011 z 27.06.2012).

68. Aj keď určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných okolností každej veci, ktoré sú spravidla neopakovateľné a nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, v dôsledku čoho sa ani nemôže - v otázke primeranosti konkrétnej výšky tejto náhrady - vytvoriť ustálená rozhodovacia prax, tak súd príkladmo uvádza závery jednotlivých konaní ohľadne výšky náhrady nemajetkovej ujmy :
- Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 17.10.2023 sp. zn. 6Co/116/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 6.280 €, z toho 5.280 € za nezákonnú väzbu a 1.000 € za nezákonné trestné stíhanie (z uplatnenej 50.000 €), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie za prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 2 písm. d/ TZ;
- Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 18.04.2023 sp. zn. 6Co/33/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 3.000 €, a v prevyšujúcej časti rozsudok zmenil a žalobu zamietol za nezákonné trestné stíhanie (z uplatnenej 10.000 €), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 TZ;
- Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 21.03.2023 sp. zn. 6Co/12/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 3.120 € za nezákonné trestné stíhanie (z uplatnenej 24.000 €), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie za zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 TZ;
- Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 19.03.2024 sp. zn. 6Co/42/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 5.000 € za nezákonné trestné stíhanie (z uplatnenej 20.000 €), za obdobie TS cca 3,5 roka;
- Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 12.12.2023 sp. zn. 6Co/170/2023 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma spolu vo výške 3.240 € za nezákonné trestné stíhanie v období cca 11 mesiacov;
- Krajský súd Banská Bystrica z 23. 08. 2016 sp. zn. č. 14 Co 433/2015 priznaná suma 6.000 EUR (oslobodenie spod obžaloby),
- Krajský súd Banská Bystrica z 22. 09. 2016 sp. zn. č. 12 Co 133/2014 priznaná suma 5.022,75 EUR (oslobodenie spod obžaloby),
- Krajský súd Banská Bystrica z 20. 10. 2016 sp.z.n.č.16 Co 63/2016 priznaná suma 4.800 EUR (oslobodenie spod obžaloby),
- Najvyšší súd SR z 3. 7. 2014 sp.zn.č.3 Cdo 298/2013 priznaná suma 4.350 EUR (nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a väzba policajtky od 5.7.2003 - 26.9.2003),

- Najvyšší súd SR z 27. 6. 2013 sp. zn. č. 3 Cdo 11/2012 priznaná suma 2.000 EUR (trestné stíhanie v dĺžke takmer 3 roky, oslobodená spod obžaloby),
- Najvyšší súd SR z 26. 10. 2016 sp. zn. č. 5 Cdo 173/2015 priznaná suma 1.813,76 EUR (trestné stíhanie, navrhovateľ oslobodený spod obžaloby).

69. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti i citované zákonné ustanovenia súd zaviazal žalovaného k náhrade nemajetkovej ujmy žalobcovi v dôsledku nezákonného rozhodnutia v celkovej výške 1 000 EUR, ktorú sumu považuje za primeranú.

70. Súd dospel v konaní k záveru, že žalobcovi nepatrí náhrada nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup, na ktorý poukazoval vo svojej žalobe. Tento jeho nárok považoval súd za neoprávnený, čo vyplýva aj z citovaného odôvodnenia vyššie uvedeného rozhodnutia Ústavnému súdu Slovenskej republiky, na ktorý sa žalobca obrátil so svojou ústavnou sťažnosťou. Žalobca síce podal žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom konaní na Okresnú prokuratúru Košice II , avšak prokuratúra nezistila nezákonnosť postupu a preto podala na žalobcu obžalobu na Okresný súd Košice II. Uvedený súd tiež nekonštatoval nezákonnosť predsúdneho konania, pretože obžalobu podanú na žalobcu neodmietol a konal vo veci.

71. Ďalšou časťou nároku na náhradu škody, ktorú si uplatňoval žalobca boli aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 185,78 EUR. Tieto náklady však žalobca súdu nepreukázal, neuviedol konkrétne dôkazy na preukázanie týchto nákladov, v akej výške tieto náklady vynaložil, komu ich mal uhradiť a preto súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rovnako súd zamietol aj nárok žalobcu na priznanie trov právneho zastúpenia v sume 1 141,56 EUR, pretože ani túto časť svojho nároku žalobca súdu nepreukázal. Súd poukazuje na to, že nepriznal trovy právneho zastúpenia žalobcovi z toho dôvodu, že žalobca nepreukázal , že tieto trovy právneho zastúpenia skutočne aj zaplatil svojmu právnemu zástupcovi. Čo sa týka priznania úkonov citovaných v podaní Okresnej prokuratúry Košice II, súd k tomuto uvádza, že tieto trovy právneho zastúpenia za úkony, v ktorých vystupoval žalobca nie ako obvinený, ale ako svedok, žalobcovi neprislúchajú. Súd nepriznal trovy právneho zastúpenia žalobcovi aj z dôvodu, že za porady s klientom, za ktoré si žalobca uplatňoval ich náhradu, tieto úkony – záznamy z porady s klientom neobsahujú čas trvania týchto úkonov, ich účelnosť. Súd poukazuje na to, že pri týchto poradách je uvedený len dátum týchto úkonov, nie je uvedené čo bolo obsahom týchto rokovaní a rovnako nie je uvedený čas, ako dlho tieto porady trvali.

72. O trovách konania v časti nároku na náhradu skutočnej škody súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu vo veci. V danom prípade v časti o priznanie skutočnej škody a na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bol žalobca neúspešný, preto súd priznal žalovanému ako úspešnému v tejto časti právo na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

73. O trovách konania v časti nároku žalobcu o uplatnenie nemajetkovej ujmy súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi ako plne úspešnému účastníkovi o priznanie nemajetkovej ujmy (výška tejto nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu) a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému vo výške 100 %.

74. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

75. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydal súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do
15 dní odo dňa doručenia na Mestský súd Košice.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§127 ods. 1 CSP)
uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda,

z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) [§ 363 CSP].

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.